

Liz Nugent

De donkere kant
van Sally Diamond

A.W. Bruna Uitgevers

1

‘Zet me maar buiten bij het vuilnis,’ zei hij vaak. ‘Wanneer ik dood ben zet je me maar buiten bij het vuilnis. Ik ben dan toch dood, dus ik merk er niets van. Jij huilt natuurlijk tranen met tuiten.’ Dan lachte hij, en ik lachte mee, want we wisten allebei dat ik helemaal geen tranen met tuiten zou huilen. Ik huil nooit.

Toen het zover was, op woensdag 29 november 2017, volgde ik zijn instructies nauwgezet op. Hij was inmiddels tweeëntachtig, klein en tenger, en paste gemakkelijk in een grote zak voor tuinafval.

Hij was al een maand niet meer uit zijn bed gekomen. ‘Geen dokters,’ zei hij. ‘Ik weet hoe die zijn.’ En dat was ook zo, want hij was zelf een dokter, in de psychiatrie. Maar hij kon nog wel recepten uitschrijven en stuurde mij naar Roscommon om de medicijnen op te halen.

Ik heb hem niet vermoord; zo is het niet gegaan. Toen ik hem die ochtend thee gingen brengen was hij al koud. Godzijdank waren zijn ogen gesloten. Ik heb een hekel aan televisieseries waarin de inspecteur door een lijk wordt aangestaard. Zouden je ogen misschien alleen open zijn als je bent vermoord?

‘Pap?’ vroeg ik, ook al wist ik dat hij dood was.

Ik ging op het voeteneind van het bed zitten, haalde het deksel van de beker en dronk zijn thee zonder suiker op. Ik deed wel altijd suiker in mijn thee. Ik voelde naar zijn hart-

slag, maar zag het al aan zijn huid, die wasachtig oogde. Eigenlijk is ‘was’ niet het goede woord. Het leek eerder alsof... alsof zijn huid niet meer bij hem hoorde, of dat hij niet meer bij zijn huid hoorde.

Het viel niet mee om de afvalzak door de achtertuin naar de schuur te slepen. De grond was keihard bevroren en ik moest de zak om de paar minuten over mijn schouder hijsen om te voorkomen dat die openscheurde. Toen mijn vader nog gezond was gooide hij de afvalcontainers één keer per maand leeg in de verbrandingsoven. Hij weigerde de afvalstoffenheffing te betalen en we woonden zo afgelegen dat de gemeente ons er niet mee lastigviel.

Ik wist dat ontbindende lijken wegrotten en stonken, dus ik proppte de zak zorgvuldig in de oven. Daarna sprenkelde ik er benzine overheen en zette de oven aan. Ik bleef niet wachten tot het lijk was verbrand. Hij was niet langer hij, maar een lijk, een ‘ding’ in een verbrandingsoven voor huis- en tuinafval, naast een schuur in een weide, achter een huis aan het eind van een laantje dat uitkwam op een smalle weg.

Als mijn vader iemand aan de telefoon moest uitleggen waar we woonden zei hij soms: ‘Ik woon midden in nergensland. Ga naar het midden van nergensland, sla eerst links, vervolgens rechts en daarna nog een keer links af en rij op de rotonde rechtdoor.’

Hij hield niet van bezoekers. Afgezien van onze huisarts, Angela, kwam er na de dood van mijn moeder hooguit eenmaal in de twee jaar iemand bij ons thuis langs. Het ging dan om iemand die de auto kwam repareren of een computer moest installeren, een paar jaar later gevolgd door iemand die mijn vader een nieuwere computer en internetaansluiting gaf. De laatste keer was het een man die onze breedbandverbinding verbeterde. Tijdens die bezoeken bleef ik altijd in mijn kamer.

Hij heeft nooit aangeboden me te leren hoe ik met de com-

puter moest omgaan, maar vertelde me wel wat het apparaat allemaal kon. Ik keek genoeg televisie om te weten waartoe computers in staat waren. Ze konden landen bombarderen. Ze konden mensen bespioneren. Ze konden hersenoperaties uitvoeren. Ze konden oude vrienden en vijanden herenigen en misdaden oplossen. Maar dat wilde ik allemaal niet. Wat ik leuk vond aan televisie waren de documentaires, de programma's over natuur en geschiedenis; ik was ook dol op mooie series, op verzonden verhalen die zich in de toekomst afspeelden, op victoriaans drama met prachtige jurken en grote landhuizen, en zelfs op moderne programma's. Ik keek graag naar mensen met opwindende levens, onstuimige liefdesrelaties, ongelukkige gezinnen en duistere geheimen. Eigenlijk best ironisch, want in het echte leven moest ik niets van mensen hebben. Van de meeste mensen niet, in elk geval.

Ik was het liefst thuis. Mijn vader begreep dat. Mijn schooltijd was afschuwelijk geweest. Ik bezocht trouw alle lessen, deed mijn best om de andere meisjes te vermijden en ging na afloop regelrecht naar huis. Ze zeiden dat ik autistisch was, ook al had mijn vader, de psychiater, me verteld dat dat absoluut niet het geval was. Ik was geen lid van clubjes of verenigingen, ook al had mijn moeder dat wel graag gezien. Bij mijn eindexamen haalde ik twee negens, twee achten en twee zevens voor mijn vrijekeuzevakken en een zes voor de verplichte vakken wiskunde en Iers. Dat was vijftienvintig jaar geleden. Daarna verhuisden we, naar een bungalow aan het eind van een smal laantje, anderhalve kilometer buiten het dorpje Carricksheedy.

Het wekelijkse boodschappentripje was altijd een beproeving. Soms deed ik alsof ik doof was, om maar niet met andere mensen te hoeven praten, maar ik hoorde de opmerkingen van schoolkinderen wel. 'Daar heb je haar, gekke Sally Diamond, de freak.' Mijn vader zei dat ze het niet kwaad bedoel-

den. Kinderen zijn nu eenmaal gemeen. De meesten tenminste. Ik was blij dat ik geen kind meer was. Ik was een vrouw van tweeënveertig.

Bij het postkantoor haalde ik mijn vaders pensioen en mijn arbeidsongeschiktheidsuitkering op. Jaren geleden had het postkantoor geprobeerd ons een automatische incasso-opdracht te laten afgeven, zodat de uitkering en het pensioen direct op onze bankrekeningen werden gestort, maar mijn vader vond dat we ons best moesten doen om toch iets van contact met de dorpsbewoners te onderhouden, dus volgden we die raad niet op. De bank stond helemaal in Roscommon, ruim vijftien kilometer verderop. Er was geen pinautomaat in Carricksheedy, maar bij de meeste winkels kon je met je pas betalen en kreeg je contant geld terug.

Ik haalde ook altijd mijn vaders post op, want mijn vader wilde niet dat een postbezorger zich met onze zaken bemoeide. Mevrouw Sullivan, die het postkantoor runde, schreeuwde altijd naar me: 'Hoe gaat het met je vader, Sally?' Misschien dacht ze dat ik kon liplezen. Ik knikte glimlachend naar haar, en dan keek ze me meelevend aan, alsof er een enorme tragedie had plaatsgehad. Van het postkantoor ging ik naar het grote tankstation van Texaco. Daar haalde ik de boodschappen voor de hele week. Daarna keerde ik terug naar huis. Mijn zenuwachtigheid verdween pas wanneer ik het laantje in liep. Het tochtje duurde nooit langer dan een uur.

Toen mijn vader nog fit was hielp hij me met het uitpakken van de boodschappen. We aten drie maaltijden per dag en kookten voor elkaar. Ik bereidde twee maaltijden per dag en hij eentje, maar de huishoudelijke taken waren gelijk tussen ons verdeeld. Toen zijn leeftijd hem parten ging spelen ruilden we klussen. Ik nam het stofzuigen voor mijn rekening en hij ruimde de vaatwasser uit. Ik deed het strijkwerk en was verantwoordelijk voor de afvalbakken, en hij maakte de douche schoon.

Op een dag kwam hij zijn slaapkamer niet meer uit, schreef hij met een steeds heviger trillende hand de recepten en speelde hij lusteloos met zijn eten. Aan het eind at hij alleen nog maar ijs. Als zijn handen heel erg beefden voerde ik hem, en ik verschoonde ook de lakens op de dagen dat hij zichzelf niet meer onder controle had en niet op tijd bij de po kon komen, die onder zijn bed stond en die ik elke ochtend leeggooidde en met bleekmiddel omspoelde. Hij had een belletje naast zijn bed staan, maar dat hoorde ik in de bijkeuken niet, en de laatste dagen was hij te slap om het op te tillen.

‘Je bent een lieve meid,’ zei hij zwakjes.

‘Jij bent de allerbeste vader,’ zei ik dan, ook al wist ik best dat dat niet helemaal waar was. Maar hij glimlachte altijd als ik dat zei. Mijn moeder had me geleerd dat te zeggen. De échte allerbeste vader was de vader uit *Het kleine huis op de prairie*. En die was nog knap ook.

Mijn moeder vroeg me vaak om in gedachten een spelletje te doen. Dan moest ik me inbeelden wat andere mensen dachten. Dat was best raar. Is het niet gemakkelijker om hun te vragen wat ze denken? En gaat het me sowieso iets aan? Ik weet wat ikzelf denk. En in mijn fantasie kan ik dingen bedenken die ik zou kunnen doen, net als mensen op tv, zoals misdrijven oplossen en heftige liefdesaffaires beleven.

Maar soms probeer ik te bedenken wat de dorpsbewoners zien als ze naar mij kijken. Volgens een tijdschrift dat ik ooit in Angela's wachtkamer heb gelezen ben ik ongeveer drie kilo te zwaar voor mijn lengte van 1 meter 70. Toen ik het tijdschrift aan Angela liet zien moest ze lachen, maar ze moedigde me wel aan om meer fruit en groente te eten en minder koolhydraten. Mijn lange haar is kastanjebruin en ik draag het altijd in een losse knot hoog op mijn achterhoofd. Ik was het eenmaal per week in de badkuip. De rest van de week doe ik een douchekapje op en douche ik heel kort.

Ik heb vier rokken. Twee voor de winter en twee voor de zomer. Verder heb ik zeven blouses, drie truien en een vest. Daarnaast heb ik heel veel kleren van mijn moeder, jurken en jasjes van uitstekende kwaliteit, ook al zijn ze oud. Mijn moeder winkelde graag in Dublin met haar zus, tante Christine. Dat deed ze twee of drie keer per jaar, tijdens de uitverkoop. Mijn vader vond het niet goed, maar ze zei dat ze zelf wel bepaalde waar ze haar geld aan uitgaf.

Ik draag nooit een beha. Ze zitten niet lekker en ik snap niet waarom zoveel vrouwen ze per se willen dragen. Als mijn kleren versleten waren kocht mijn vader tweedehandskleding voor me op internet, maar voor ondergoed maakte hij een uitzondering. Dat was altijd nieuw. 'Je hebt een hekel aan winkelen en het is nergens voor nodig om geld te verspillen,' zei hij altijd.

Mijn huid is smetteloos en glad. Ik heb een paar rimpels in mijn voorhoofd en rondom mijn ogen. Ik gebruik geen make-up. Mijn vader heeft weleens wat voor me gekocht en voorgesteld dat ik het zou uitproberen. Van mijn goede vriend, de televisie, en door de reclames wist ik wat ik ermee moest doen, maar ik zag er met zwart omrande ogen en roze lippenstift niet meer als mezelf uit. Dat vond mijn vader ook. Hij bood aan om andere kleuren voor me te halen, maar merkte mijn gebrek aan enthousiasme op, en we hebben het er nooit meer over gehad.

Volgens mij zien de dorpsbewoners een 'dove' vrouw van tweeënveertig het dorp in en uit lopen, en af en toe in een stokoude Fiat rondrijden. Ze denken vast dat ik vanwege mijn doofheid niet kan werken en dat ik daarom een uitkering krijg. Maar ik krijg een uitkering omdat ik volgens mijn vader socialevaardigheidsproblemen heb.

2

Thomas Diamond was niet mijn echte vader. Dat onthulde hij toen ik negen was. Ik wist niet eens wat mijn echte naam was, maar mijn moeder, die ook niet mijn echte moeder was, en hij vertelden me dat ze me als baby in een bos hadden gevonden.

In het begin was ik erg overstuur. In de verhalen die ik had gelezen waren baby's die in het bos waren gevonden altijd wisselkinderen, die een enorme chaos aanrichtten in het gezin dat ze binnendrongen. Ik heb heus wel fantasie, in tegenstelling tot wat mijn vader vaak beweerde. Mijn moeder nam me op schoot en verzekerde me dat die verhalen verzinsels waren die niet echt waren gebeurd. Ik vond het vreselijk om bij iemand op schoot te zitten, dus ik wurmde me los en vroeg of ik een koekje mocht. Ik kreeg er twee. Tot mijn twaalfde geloofde ik dat de Kerstman echt bestond. Toen nam mijn vader me apart om me de trieste waarheid mee te delen.

‘Waarom hebben jullie dat verzonnen?’ vroeg ik.

‘Omdat het leuk is voor kinderen om erin te geloven. Maar jij bent geen kind meer.’

Dat was inderdaad waar. Ik was voor het eerst ongesteld geworden. De pijn van de menstruatie nam de plek in van de tandenfee en de paashaas, en mijn vader en moeder legden me ook andere dingen uit.

‘Als de Kerstman niet bestaat, bestaat God dan wel? Of de duivel?’

Mijn moeder keek naar mijn vader, die zei: ‘Dat weet niemand.’

Dat kon ik maar moeilijk bevatten. Als ze wél zeker wisten dat de Kerstman niet bestond, waarom wisten ze dat dan niet van God?

Mijn kindertijd ging over in een saaie, minder opwindende tienertijd. Mijn moeder legde uit dat het kon gebeuren dat jongens naar me keken, dat ze zouden proberen om me te zoenen. Dat is gelukkig nooit gebeurd, behalve die ene keer op mijn veertiende, toen een oude man bij een bushalte zijn mond tegen die van mij drukte en zijn hand onder mijn rok stak. Ik sloeg hem in zijn gezicht, schopte hem omver en trapte tegen zijn hoofd. Toen kwam de bus eraan. Ik stapte in en werd kwaad omdat de chauffeur uitstapte om de oude man te helpen. Ik zag hem langzaam opstaan, met een hoofd waar het bloed vanaf droop. De buschauffeur vroeg me wat er was gebeurd, maar ik zei niets en deed alsof ik hem niet verstond. Ik kwam twintig minuten later thuis dan anders en miste het begin van *Blue Peter*.

Op mijn vijftiende hoorde ik een meisje uit mijn klas aan twee anderen vertellen dat ik een wolfskind was dat op een berghelling was gevonden en door de Diamonds was geadopteerd. Dat zei ze bij de wc’s. Ik zat met mijn lunch in een toiletthokje op een stortbak, met mijn voeten op de bril van de wc.

‘Jullie mogen het aan niemand vertellen,’ zei ze. ‘Mijn moeder heeft het gehoord van een vriendin van haar, die in die tijd voor meneer Diamond werkte. Daarom is ze zo raar.’

De andere meisjes hielden het niet geheim. Een paar weken lang probeerden ze steeds een gesprek met me aan te knopen, en vroegen me of ik van bergbeklimmen hield en of ik gras at. Stella Coughlan zei tegen hen dat ze me met rust moesten

laten en dat het hun helemaal niets aanging. Ik negeerde iedereen. Ik vroeg mijn vader en moeder er niet naar. Ik wist al dat ik was geadopteerd, en ik wist ook dat baby's het in de bergen niet overleven en dat domme meiden nu eenmaal gemeene dingen verzinnen.

Een jaar nadat ik van school kwam overleed mijn moeder. We hadden heel vaak ruzie. Ze wilde dat ik ging studeren. Ze had zelfs tegen mijn nadrukkelijke wens in een aanmeldingsformulier voor de universiteit voor me ingevuld. Ze vond dat ik muziek of natuurkunde moest studeren. Ik hou heel veel van muziek en vind pianospelen misschien wel het allerleukste om te doen. Toen ik negen was liet mijn moeder een pianoleeraar bij ons thuis komen om me les te geven. Ik vond mevrouw Mooney aardig. Ze zei dat ik een begenadigd pianist was. Ik was een tiener toen ze stierf en wilde geen andere leeraar, dus leerde ik mezelf om er beter in te worden. Ik voelde er niets voor om er examens in af te leggen. Ik vond het gewoon leuk om te spelen.

Mijn moeder zei dat er heel veel mogelijkheden voor me openlagen. Maar ik wilde geen nieuwe mensen leren kennen en ik wilde niet weg uit ons nieuwe huis. Mijn vader zei dat ik een studie aan de Open Universiteit kon volgen, maar mijn moeder vond dat ik moest worden gedwongen om te 'socialiseren', omdat ik anders nooit het huis zou verlaten of een baan zou vinden. Ik antwoordde dat ik het huis niet wilde verlaten en toen werd ze kwaad.

De week na de ruzie kreeg ze tijdens haar werk in haar huisartsenpraktijk in het dorp een beroerte, en ze overleed in het ziekenhuis. De begrafenis was in Dublin, omdat al haar familie en vrienden van vroeger daar woonden. Ze had hen daar regelmatig bezocht. Tijdens de spaarzame bezoeken van haar zus, Christine, had ik altijd als een hondje achter haar aan gelopen. Ze was een glamoureuze versie van mijn moeder.

Mijn vader bleef altijd in zijn werkkamer wanneer ze er was. Mijn moeder zei dat mijn vader tante Christine het gevoel gaf dat ze niet welkom was. Na de dood van mijn moeder kwam ze niet meer langs, maar ze stuurde me wel altijd een verjaardagskaart met geld erin.

Mijn vader vroeg me met natte ogen of ik naar de begrafenis van mijn moeder wilde komen, maar ik weigerde. Ik wilde mijn moeders kleren uitzoeken om te kijken welke me pasten en welke ik naar de winkel met tweedehandskleding kon brengen. Ik vroeg mijn vader om een kookboek mee terug te brengen uit Dublin. Mijn moeder had altijd gekookt en hoewel ik heel bedreven was in het schoonmaken van groenten ging een hele maaltijd samenstellen me boven mijn pet. Maar ik wist dat ik uit boeken veel kon opsteken.

Toen mijn vader twee dagen later uit Dublin terugkwam, vroeg hij of ik verdrietig was en of ik mijn moeder miste. Ik verzekerde hem dat dat niet het geval was en dat hij zich over mij geen zorgen hoefde te maken. Mijn vader keek me vreemd aan, zoals hij wel vaker deed, en merkte op dat het misschien maar goed was dat ik was zoals ik was, omdat ik daardoor waarschijnlijk mijn hele leven lang geen hartzeer zou kennen.

Ik weet dat ik anders denk dan andere mensen, maar als ik bij hen uit de buurt kon blijven deed dat er toch niet toe? Mijn vader zei dat ik uniek was. Daar zit ik niet mee. Ik ben in mijn leven al heel veel dingen genoemd, maar mijn naam is Sally. Dat is tenminste de naam die mijn vader en moeder me hebben gegeven.

3

In de dagen na de dood van mijn vader was het erg stil. Zou ik hem misschien missen? Ik had niemand om mee te praten, om eten voor te koken, om ijs te voeren. Niemand om te wassen en aan te kleden. Waarom bestond ik? Ik slenterde doelloos door het huis. Op de derde dag ging ik zijn werkkamer in en trok achteloos de laden van zijn bureau open. Daar vond ik een metalen kistje met een grote hoeveelheid contant geld en de oude sieraden van mijn moeder erin. En stapels schriften met aantekeningen over mijn gewicht, lengte en ontwikkeling die tientallen jaren teruggingen. Op het bureau lag een dikke envelop met mijn naam erop. Er stonden talloze dossiers met mijn naam erop, verdeeld over verschillende categorieën: communicatie, emotionele ontwikkeling, empathie, begripsvermogen, gezondheid, medicatie, gebreken, voeding, enzovoort. Te veel om allemaal ooit te lezen. Ik bekeek hun trouwfoto op de schoorsteenmantel en herinnerde me dat mijn moeder had gezegd dat ze zich nooit een volledig gezin hadden gevoeld, totdat ze mij vonden. Ik was allang van het idee afgestapt dat ik een vondeling was. Ze hadden me op de normale manier geadopteerd, had mijn moeder me verteld. Ze vroeg of ik nieuwsgierig was naar mijn biologische ouders, en toen ik dat ontkende keek ze me stralend aan. Ik vond het altijd fijn als ik mijn ouders liet glimlachen.

Ik bekeek oude foto's van mijn vader uit de tijd dat hij nog

werkte, tijdens een lezing op een conferentie in Zürich. Foto's van hem samen met andere serieus kijkende mannen in nette pakken. Mijn vader bracht een groot deel van zijn tijd door met studeren en schrijven van wetenschappelijke artikelen, maar als mijn moeder in noodgevallen zijn hulp inriep, behandelde hij soms ook patiënten in Carricksheedy of daarbuiten.

Hij bestudeerde het menselijk brein. Hij vertelde me dat mijn brein prima functioneerde, maar dat ik ontkoppeld was van mijn emoties. Ik was zijn levenswerk, zei hij. Ik vroeg hem of hij emoties weer kon koppelen. Hij antwoordde dat mijn moeder en hij alleen maar van me konden houden en hopen dat ik op een dag zou leren om ook van hen te houden. Ik gaf om hen. Ik wilde niet dat hun iets akeligs overkwam. Ik vond het niet prettig als ze overstuur waren. Ik dacht dat dát liefde was. Ik vroeg mijn vader er vaak naar, maar dan zei hij dat ik me niet druk moest maken, dat de gevoelens die ik had goed genoeg waren, maar volgens mij begreep hij me niet. Ik raakte soms van slag, bijvoorbeeld als er te veel mensen om me heen waren, of als ik het antwoord op vragen niet wist, of als er te veel lawaai was. Ik dacht dat ik in boeken en op de tv liefde herkende, maar ik weet nog dat ik tijdens Kerstmis een keer naar *Titanic* zat te kijken en bedacht dat Jack sowieso zou zijn omgekomen, omdat hij een passagier derde klasse was en bovendien een man, en dat Rose het waarschijnlijk toch wel zou hebben overleefd omdat ze rijk was en omdat 'vrouwen en kinderen eerst' gold, dus wat had het voor zin om er een liefdesverhaal aan toe te voegen dat niet eens echt was gebeurd? Mijn vader hilde.

Ik vond het niet fijn om omhelsd of aangeraakt te worden. Maar ik bleef wel nieuwsgierig naar de liefde. Kwam dat door mijn emotionele ontkoppeling? Dat had ik aan mijn vader moeten vragen toen hij nog leefde.

Vijf dagen nadat mijn vader was overleden werd er op de deur geklopt. Het was Ger McCarthy, een buurman die het weiland achter onze schuur van ons huurde. Ik zag hem regelmatig over het laantje lopen. Hij was een man van weinig woorden, of zoals mijn vader zei: 'een man die geen vragen stelde en je de oren niet van het hoofd kletste'.

'Sally,' zei hij, 'er komt een gore stank uit die schuur van jullie. Ik mis geen vee, maar ik denk dat er een schaap naar binnen is geslopen en er niet meer uit kon, en daar is doodgegaan. Zal ik even voor je kijken, of kan je vader dat zelf?'

Ik verzekerde hem dat ik het zou afhandelen. Hij vertrok, toonloos fluitend, met modderspetters op zijn overall.

Bij de schuur was de stank die uit de verbrandingsoven kwam zo smerig dat ik kokhalsde. Ik wikkelde mijn sjaal om mijn mond en deed de deur open. Het lichaam was niet verbrand. Ik kon het nog duidelijk onderscheiden. Op de vloer rond de oven lag een olieachtig goedje. Er krioelden vliegen en maden omheen. Ik stak de oven opnieuw aan, met opgerolde kranten die ik uit het huis had meegebracht en houtblokken uit de schuur.

Ik was teleurgesteld in mezelf. Mijn vader had specifiekere instructies moeten achterlaten. We verbrandden wel vaker organisch materiaal. Lijken wáren toch organisch materiaal? Misschien waren de ovens in crematoria heter. Dat zou ik later in de encyclopedie opzoeken. Ik goot de rest van de benzine eroverheen om het vuur op te stoken en hoopte dat deze tweede poging zou slagen. Ik trok aan mijn haren om mezelf te kalmeren.

Toen ik naar het postkantoor ging om mijn uitkering op te halen wilde mevrouw Sullivan me ook mijn vaders pensioen meegeven. Ik schoof het geld naar haar terug. Ze keek me vragend aan en schreeuwde: 'Je vader heeft zijn pensioen nodig.'

'Nee, hoor,' zei ik. 'Hij is dood.'

Haar wenkbrauwen schoten omhoog en haar mond zakte

open. ‘O, mijn god! Je kunt praten. Dat heb ik nooit geweten. Wat zei je nou zo-even?’

Ik herhaalde dat ik mijn vaders pensioen niet meer hoefde te hebben omdat hij dood was.

Ze keek over mijn schouder naar de vrouw van de slager. ‘Ze kan praten,’ zei ze.

De vrouw van de slager antwoordde: ‘Ik sta versteld!’

‘Het spijt me verschrikkelijk,’ schreeuwde mevrouw Sullivan.

De vrouw van de slager pakte me bij mijn elleboog. Ik kromp in elkaar en schudde haar hand van me af.

‘Wanneer is de begrafenis?’ vroeg ze. ‘Ik heb helemaal geen overlijdensadvertentie gezien.’

‘Er komt geen begrafenis,’ zei ik. ‘Ik heb hem zelf gecremeerd.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg mevrouw Slager.

Ik antwoordde dat ik hem in de verbrandingsoven had gestopt, omdat hij me had opgedragen hem na zijn dood met het vuilnis buiten te zetten.

Er viel een stilte. Toen ik me omdraaide om weg te gaan vroeg mevrouw Slager met trillende stem: ‘Hoe wist je dat hij dood was?’

Mevrouw Sullivan zei tegen mevrouw Slager: ‘Ik weet niet wie ik moet bellen, de politie of de dokter.’

Ik draaide me weer terug en zei: ‘Voor de dokter is het te laat. Hij is al dood. En waarom zou u de politie bellen?’

‘Sally, wanneer iemand doodgaat moeten de autoriteiten daarvan op de hoogte worden gesteld.’

‘Maar het gaat hun helemaal niets aan,’ sputterde ik tegen. Ze maakten me helemaal in de war.

Toen ik weer thuis was speelde ik een tijdje piano. Daarna liep ik naar de keuken om een kop thee te zetten. Ik liep met de thee naar mijn vaders werkkamer. De telefoon ging, maar

ik nam niet op. Ik keek naar de envelop op zijn laptop, waarop in mijn vaders beverige handschrift *Sally* stond geschreven, en *na mijn dood openmaken*. Er stond niet bij hoe lang na zijn dood en ik vroeg me af of er misschien een verjaardagskaart in zat. Mijn verjaardag was pas over tien dagen, dus ik besloot te wachten. Ik zou drieënveertig worden. Ik had het gevoel dat het een mooi jaar zou worden.

Het was een grote envelop en toen ik hem oppakte voelde ik dat hij dik was en heel veel vellen papier bevatte. Misschien was het toch geen verjaardagskaart. Ik stopte de envelop in de zak van mijn rok en nam me voor om de inhoud na *Murder, She Wrote* en *Judge Judy* te lezen. Ik ging op de bank in de woonkamer zitten waar ik altijd met mijn moeder op had gezeten. Ik wierp een blik op mijn vaders lege leunstoel en dacht een paar minuten aan hem.

Maar al snel werd ik afgeleid door de gebeurtenissen in Cabot Cove. Ditmaal had Jessica Fletchers tuinman gerommeld met de rijke weduwe van een jurist, die hem had vermoord toen hij weigerde zijn vrouw voor haar te verlaten. Zoals gewoonlijk was Jessica de sheriff te slim af bij het oplossen van het misdrijf. Tijdens een van de reclameblokken in *Judge Judy* werd er op de voordeur geklopt.

Ik schrok me wezenloos. Wie kon dat nu zijn? Misschien had mijn vader via zijn computer iets besteld, ook al was dat niet erg waarschijnlijk, omdat hij die in de maanden voor zijn dood niet meer had gebruikt. Het geklop hield aan en ik zette de tv harder. Toen het geklop ophield moest ik het programma terugspoelen, want *Judge Judy* was weer begonnen en ik had een stukje gemist. Opeens dook er achter het raam links van me een hoofd op. Ik schreeuwde het uit. Gelukkig was het Angela maar.